

MOČ KRIŽA I

ALAN VINCENT

POVZETEK: Ta pridiga je prva od šestih pridig, ki govorijo o moči križa. Alan Vincent nam pokaže, kako je prvo delo križa, kjer je Jezus umrl za nas, da nam je odpuščeno in nam je greh odvzet. To je moč križa. Umrl je za nas in plačal zakonito kazen za greh ter dosegel, da satan nima več nobene pravice glede naših življenj.

SVETOPISEMSKI NAVEDKI: Izaija 53,4–7.10; 55,8–9; 64,5; Evangelij po Janezu 14,6; 19,30; Apostolska dela 4,12; Pismo Rimljanom 1,16; 12,2; Prvo pismo Korinčanom 1,17–20; 2,1–2; Pismo Kološanom 2,13–15; Prvo Janezovo pismo 2,2.

PREVOD: Alenka Gorišek

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (© 1996, 2000 Društvo Svetopisemska družba Slovenije). Kjer je potrebno, je v oklepajih navedena drugačna oziroma bolj dobesedna prevodna možnost, ki se bolje ujema s sporočilom pridige.

Moč križa, PRVI DEL

Rad bi govoril o nečem, kar gori v mojem srcu, da ne bi pozabili tega, na čemer temelji vse drugo. Poglejmo v Prvo pismo Korinčanom, 2. poglavje, vrstici 1 in 2:

Bratje, tudi ko sem jaz prišel k vam, nisem prišel zato, da bi vam z vzvišenostjo besede ali modrosti oznanjal Božjo skrivnost. Sklenil sem namreč, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega.

Ob tem bi rad pokazal ozadje iz Apostolskih del, 17. in 18. poglavje. Pavel je nameraval v provinci Aziji (zahodni del Male Azije) oznanjati Besedo, a mu Duh tega ni dovolil. Imel je videnje, v katerem mu je Bog velel, naj gre v Evropo. Šel je v Makedonijo, v Filipe in Tesaloniko ter nato še v Atene, ki so bile že dolgo časa kulturno središče. Znajde se v mestu, polnem intelektualno usmerjenih ljudi. Razvili so filozofijo, ki je še danes temelj humanizma. Grki so po božje častili človeka in bili prepričani, da bo popoln človek ustvaril popoln svet. Ta duhovna drža se še do danes ni spremenila.

Pavel je tako prišel v Atene in tam naletel na izobražene in inteligentne ljudi. Videl je templje, kjer so ljudje lahko svobodno častili vse mogoče malike, saj so bili vendar izobraženi in ne ozko usmerjeni. Imeli so celo tempelj, posvečen nepoznanemu bogu, za vsak primer, da ne bi česa spregledali. Pavel, izredno inteligenten človek ostrega razuma, je to situacijo vzel za izhodišče in ta intelektualna atmosfera mu je jemala pogum. Ko beremo o njegovem oznanjevanju na Areopagu, opazimo, kako se sklicuje na njihove preroke in pesnike, da bi jih pridobil. Opira se na dejstvo, da so imeli Atenci tempelj za nepoznanega boga. Z intelektualnega vidika je Pavel nalogo odlično opravil, a dejstvo je, da v Atenah nikoli ni nastala kakšna pomembnejša skupnost. Nekaj ljudi je sicer bilo odrešenih, vendar se je vse zgodilo brez običajnega vznemirjenja.

Tega sicer ne morem dokazati, a imam vtis, da je Pavel, ko je bil na poti v Korint – Korint je bil takrat gospodarsko središče, kamor se je stekalo blago s celotnega Sredozemlja in še dlje z vzhoda in zahoda; Korint je bilo zelo bogato in nemoralno mesto – razmišljal takole: "Bog, kaj je spodletelo v Atenah? Zakaj nisem videl tiste moči, ki jo vidim ponavadi? Nobenega vznemirjenja, če ne že kar prebujenja. Nekaj ljudi je sprejelo vero in nastala je majhna skupnost. Atene pa se niso spremenile." Domnevam, da je Bog spregovoril svojemu služabniku Pavlu, in ko je prispel v Korint, je bil že odločen, da te napake ne bo več ponovil. Ko je prišel v Korint, je rekel: "Sklenil sem, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega."

Včasih sem bil ateist in sem se kot ugleden znanstvenik z bleščečo prihodnostjo pri podjetju Kodak ukvarjal z raziskovalno dejavnostjo. H Kristusu sta me po naključju pripeljala dva mormona. Povod za to je bilo dejstvo, da sem se rad spuščal v intelektualne diskusije. Leta 1965 sem si iz več razlogov želel priti v ZDA, kjer so iskali sposobne ljudi, usmerjene v svojo kariero. Premišljeval sem o odhodu, ker bi lahko tako več zaslužil in hitreje uspel. Ko sta mlada ameriška mormona prišla k meni, sem se želel pogovarjati o Ameriki in ne o njuni religiji. Privolila sta pod pogojem, da bosta smela pol ure govoriti tudi o svoji religiji. Tako sta najprej pol ure govorila o mormonstvu in nato o Ameriki. Ob ponedeljkih zvečer sta me začela redno obiskovati in razlagati načela mormonov. Izhajal sem iz krščanske družine in moja babica je veliko molila. Zdaj je že pri Gospodu, vendar verjamem, da je že takrat v molitvi prejela potrdilo o mojem

odrešenju. Ko sem se tako pogovarjal z njima, sem se spomnil, kaj sem se naučil pri verouku, in sem rekel ženi: "Mislim, da ta dva mormona ne učita povsem pravilno." Nisem hotel postati mormon, a hotel sem se prepričati in sem ženo vprašal: "Draga, kje je tvoje Sveto pismo?" Moja žena Eileen je bila metodistka samo po imenu, verjela je v vse prave stvari, a ko sva se spoznala, je nehala hoditi v cerkev. Ni bila odrešena, ampak religiozna. Ljubila je Jezusa, a ga ni še nikoli srečala. Verjela je, da je on odrešenik sveta, vendar tega zase ni še nikoli doživela. Ljubila je cerkev in tamkajšnjo skupnost. Ko pa je spoznala mene, ateista, ki je preziral Boga, je morala izbrati med mano in Bogom. Odločila se je zame, ker Boga ni poznala. Tako se je poročila z mano in pet let sva oba živela brez Boga. Nato pa sta prišla omenjena mormona. Vzel sem ženino Sveto pismo, ki ga je iz sentimentalnih razlogov spravila, a ga nikoli ni brala, in rekel: "Tema mormonoma bom dokazal, da krščanstva ne učita pravilno." To sem rekel povsem iz intelektualnih motivov. S tem nisem hotel imeti nobenega opravka, želel sem le pojasniti stvari, ki se tičejo zgodovine krščanstva, saj nikomur ne škodi in je dobro za stare ženske, da najdejo oporo. Mi intelektualci pa krščanstva ne potrebujemo. Ampak Bog me je presenetil.

Povem vam, kdor se še ni osebno srečal z Gospodom Jezusom, mora to storiti. Tri mesece sem bral Sveto pismo, da bi iz intelektualnih razlogov dokazal netočnosti v nauku mormonov. Pri tem me je Jezus Kristus notranje povsem prevzel. Čutil sem, da se moram glede Jezusa Kristusa odločiti. Nato sem srečal prvega resničnega vernika. On je bil prvi, ki je name naredil vtis. To je bil izobražen intelektualec na visokem položaju. Bog me je privedel k temu človeku, da bi bil kljub svojemu ponosu pripravljen poslušati. Ko sva sedela v njegovi sobi, ni uporabljal intelektualnih argumentov, ampak mi je s preprostimi besedami govoril o Jezusu, in sicer križanem.

Rekel je: "Alan, razlog, da Bog zate ni resničen, je greh v tvojem življenju. Če hočeš spoznati Boga, moraš pustiti Bogu, da opravi s tvojim grehom, to pa pomeni, da moraš verjeti, da je Jezus Kristus umrl za tvoje grehe na križu." To mi je povedal tako, kot se človek uči abecede. To sicer ni ganilo moje glave, zato pa toliko bolj moje srce. Imel sem vsa mogoča filozofska vprašanja, a je skoraj vsa obšel in v moje srce zaril meč. Nisem razumel križa in ta tema mi že vseh trideset let, odkar sem kristjan, ne da miru – popolnoma me je prevzela. Dolgo časa bi lahko govoril le o križu Jezusa Kristusa. Pavel je šel v Korint, ostal tam dve leti in rekel: "Sklenil sem, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega."

Pozivam vas, da v svojem odnosu do Boga, do hudiča in do življenja križ spet postavite v sámo središče. Čutim nekaj kot zvok trobente, ki nas opominja, da v vseh svojih metodah, v vsem svojem nauku o kraljestvu in pri vsem drugem ne smemo izgubiti temeljne središčnosti križa Jezusa Kristusa. Kar zdrznem se, ko vidim, kako so karizmatični kristjani usmerjeni le na doživetja in nimajo trdne teologije – to pa potrebujemo, da v času stiske lahko obstanemo pred hudičem.

Prva tri poglavja Prvega pisma Korinčanom govorijo, naj se vrnemo k temeljni, globoki preprostosti križa Jezusa Kristusa.

V Prvem pismu Korinčanom, 1. poglavje, vrstica 17, torej beremo:

Kristus me namreč ni poslal krščeovat, ampak oznanjat evangelij, in sicer ne z modrostjo besede, da se Kristusov križ ne izvotli.

To morate uporabiti osebno v svojem življenju. Križ ni nekaj, kar ob odrešenju pustimo za sabo. Križ je večna, trajna, velikanska moč, ki mora v našem življenju nenehno

delovati. Križ pa zelo lahko izgubimo zaradi "modrih" besed. Pavel je bil zelo pazljiv; v Atenah se je naučil lekcije in rekel: "Tega ne bom več naredil. Nikoli več ne bom zanikal križa zaradi modrih besed ali zaradi modrosti metodike ali tehnike." Ko na primer v pastoralnem delu odkrijemo človekovo ozadje in preteklost, postanemo zelo pametni v svojih metodah, a s tem, ko razvijamo svoje metode, izgublamo središčnost križa. To se nam je do neke mere že zgodilo. Poglejte vrstico 18:

Beseda o križu je namreč za tiste, ki so na poti pogubljenja, norost; nam, ki smo na poti rešitve, pa je Božja moč.

Tu bodite pozorni na rabo sedanjika. Obstajajo dimenzije "smo bili odrešeni", "smo na poti rešitve" in "moramo še biti popolnoma odrešeni". Križ je še vedno Božja moč za te, ki smo na poti rešitve. Rekel bi, da je odgovor na dolgotrajne probleme v vaših življenjih in pri pastoralnih pogovorih v skupnosti v moči križa. To pridigam iz vsega srca in ne le na velikonočno nedeljo. Moč križa mora nenehno delovati v naših življenjih. Pavel tako deli svet na dve kategoriji: na tiste, za katere je sporočilo križa norost, in na one, ki v njem vidijo Božjo moč za odrešenje. Kaj pomeni to sporočilo v vaših življenjih? Kaj dela križ v vas danes? Kako deluje moč križa v vas in skozi vas? Rad bi postavil nekaj vprašanj, vendar nimam časa, da bi nanje odgovoril. Verjamem, da nas je Božji Duh usmeril h križu in da nas bo o njem še veliko naučil.

Poglejmo vrstici 19 in 20:

Saj je pisano: Uničil bom modrost modrih, razumnost razumnih bom zavrgel. Kje je modrec, kje je pismouk, kje razpravljavec sveta? Mar ni Bog modrosti tega sveta obrnil v norost?

Se strinjate s tem? Zelo je pomembno, da se strinjate.

Ker pač svet prek modrosti ni spoznal Boga v njegovi modrosti, je Bog po norosti oznanila sklenil rešiti tiste, ki verujejo. Judje namreč zahtevajo znamenja ...

Naj vam rečem tole: seveda potrebujemo znamenja in čudeže, da se pokaže moč evangelija, vendar znamenja in čudeži ne spreminjajo življenj ljudi. Lahko se sicer dotaknejo njihovega fizičnega telesa, a spremeni nas le križ. Tega se moramo zavedati globoko v svojem duhu. Znamenja in čudeži naj bi odpirali srca ljudi, da bi lahko slišali evangelij. Sporočilo križa človeka spremeni, čudeži tega ne morejo. So ljudje, ki pogosto doživljajo neverjetne čudeže in so prepričani o Božji moči, pa so njihova življenja kljub temu v razsulu, ker nikoli niso dopustili križu, da bi deloval v njih. Moč za odrešenje pride skozi križ – križ je Božja moč za odrešenje. Čudeži so znamenja, ki potrjujejo resnico evangelija, niso pa moč evangelija. Moč evangelija je križ. Judje iščejo znamenja, čudeže, Grki pa iščejo modrost. Problem Grkov je, da iščejo napačno modrost, modrost tega sveta.

Pri Kodaku sem delal kot raziskovalec. Zato sem dve leti preživel tudi na neki univerzi, kjer sem predaval. V tistem času sem se spreobrnul. Nato sem se vrnil h Kodaku, da bi prevzel neko zahtevno raziskovalno nalogo in vodil skupino raziskovalcev. Na raziskovalnem oddelku sem bil pomembna oseba in mislil sem si, da moram svoje sodelavce nekako pridobiti za Kristusa. Poskusil sem biti intelektualen kakor Pavel in ugotovil, da ne bo šlo.

Še danes se spomnim nekega človeka po imenu dr. Stevens, svetovno priznanega strokovnjaka na področju žarka svetlobe, ki potuje skozi določen kristal. Ali veste, kdo je

strokovnjak? Nekdo, ki ve vedno več o vedno manj stvareh, dokler na koncu ne ve vsega o ničemer. Presenetljivo je tudi, da po sto letih raziskav na tem področju še vedno ne vemo nič več kot prej. Ta človek se je desetletja ukvarjal s teorijo fotografije in je bil svetovna kapaciteta. Nekoč me je poklical: "Alan, pridi v moj laboratorij, rad bi ti nekaj pokazal. Razvil sem neverjetno drobnozrnato strukturo. To bi ti rad pokazal!" Tako sem šel v njegov laboratorij in vstavil je diapozitiv v mikroskop ter rekel: "Poglej, kako fina struktura je to." Sedel sem za mikroskop in izostril sliko. Veste, kaj sem videl? Mikroskopsko majhno, a izzivalno sliko gole ženske. Zanj je bil to velik hec. Jaz pa sem se obrnil k njemu in rekel: "Na zunaj si eden največjih svetovnih znanstvenikov, znotraj pa si samo stari pokvarjenec." In nato še: "Potrebuješ odrešenika!" Sledilo je petnajst minut preproste evangelijske resnice. Sedel je tam z odprtimi usti in čutil sem silno, živo moč križa, ko sem mu pridigal o križu. Mislil sem si: pozabi na vso to intelektualnost in pridigaj norost križa!

V prej navedenih svetopisemskih navedkih na več mestih vidimo, da je sporočilo o križu treba izreči. Treba ga je pridigati. Spodbujam vas: kjer koli ste med delovnim tednom, bodite odločeni, da med sodelavci ne boste vedeli za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega. Božja moč bo z vami. Od tistega dne naprej sem bil hrabro odločen, da se ne bom sramoval norosti križa. Da bi lahko v podjetju Kodak, kjer je bilo zaposlenih deset tisoč ljudi, evangeliziral, sem ustanovil organizirano gibanje. Med opoldanskim odmorom sem stal na mizah v menzi in zaposlenim pridigal o Jezusu Kristusu. Rekel sem si: če sem že kristjan, potem bom pravi kristjan. Ob preprosti pridigi o norosti križa sem videl najbolj neverjetne čudeže spremembe. V sporočilu križa je moč, pa naj govorim s hindujcem, z muslimanom ali s ponosnim zahodnim intelektualcem. Spodbujam vas, naj vas ne bo sram, kajti Pavel v Pismu Rimljanom 1,16 pravi:

Ne sramujem se evangelija, saj je vendar Božja moč v rešitev vsakomur, ki veruje.

V naši zahodni kulturi, v Ameriki in v Evropi, imamo miselno držo, ki zaznamuje naš del sveta. Le da mi tega ne opazimo. Če človek trinajst let preživi v poganski družbi (bil sem v Bombaju, v Indiji), potem spozna, da v poganskih deželah ni razumevanja resnice, razumevanja, kaj je prav in kaj ne. To razumevanje je naša krščanska dediščina in ga je najti predvsem v tistih evropskih državah, ki so izkusile moč križa in doživele reformacijo. V Španiji, Italiji in v velikem delu Francije to ne pride prav do izraza. Narodi, ki so doživeli reformacijo – ustanovitev ZDA je bila posledica reformacije – kažejo drugačno miselno držo, ki je blizu temu, kako misli Bog. Filozofska oznaka za to je teza in antiteza: obstaja nekaj, kar je res in drugo, kar ni res. Če je to res, potem tisto ne more biti res. To je krščanska, zahodna filozofija razmišljanja: da je nekaj res in drugo ne. V mnogih narodih sveta ljudje tega ne verjamejo ali ne vedo. Ko je Pilat rekel: "Kaj je resnica?", ni bil ciničen, ampak je le izrazil miselno držo svoje kulture. Resnice ni poznal, ker je bilo v njegovi kulturi vse relativno.

V našem šolskem sistemu pa se od začetka 20. stoletja nenehno dogaja preobrat; poudarja se drugačen način razmišljanja, ki se imenuje sintetično razmišljanje. Človek preprosto zbere delčke, kot da je v vsakem neka resnica: "Tega, kar je napačno, ne moremo ovreči, saj kaj takega ne bi bilo intelektualno, ne bi bilo odprto. Resnica je v hinduizmu, v islamu, v krščanstvu. Sprejemamo vse različne resnice in mnenja, prava resnica pa je nato mešanica vsega." To je zmotno! Tako razmišljanje izhaja neposredno iz grške filozofije. Krog se po več kot dva tisoč letih sklepa in govori se o dobi razuma.

Za to so odgovorni filozofi, predvsem Huxley in nekateri nemški misleci. Tako se je lahko pojavil nacizem, saj so nemški misleci dopustili, da je narod zapustil svoje temelje. Ko enkrat izgubiš čut za prav in narobe, za resnico in zmoto, sledi stanje, ko si brez orientacije in ne veš ničesar več. Vsi ste bili pri svoji vzgoji izpostavljeni takšnemu razmišljanju. Vsaka izobraževalna institucija stremi k širokemu razmišljanju, ki premaguje vsako ozkost. To so temeljne smernice na vseh univerzah. Točno določeno mnenje je neprimerno, treba se je odpreti, preseči miselno ozkost in upoštevati še druge možnosti. Sintetično mišljenje je takšno: človek sprejme čim več informacij in pride do zaključka, ki ničesar ne zanika, pač pa neposredno sprejema vse. Posledica tega je, da človek nima več jasnega mnenja. Ena stvar je taka, druga je pač drugačna. Ta miselna drža povzroča, da ni več vodilnih ljudi, ker ni nikogar več, ki bi v kaj verjel, za to živel in bil za to pripravljen tudi umreti. Tako izgubljam vodilne ljudi, izgubljam strast za resnico in pripravljenost za neko stvar živeti in tudi umreti. Za tem boleha naša družba. Vse je posledica našega razmišljanja.

Kot sem vam pokazal v prvih treh poglavjih Prvega pisma Korinčanom, želi Pavel uničiti človeško modrost, kajti ko gre za resnico, ni človeška modrost vredna nič. Bog je črno-beli Bog, Bog teze in antiteze: če je nekaj res, potem drugo ne more biti. Če je Jezus odrešenik, potem ni druge možnosti za rešitev – tako preprosto je to. Potem v hinduizmu ali islamu ni ničesar, kar bi imelo kakršno koli vrednost, le odvrta me od resnice in me ne vodi k njej. Jezus je rekel:

“Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.”

Sveto pismo pravi: *pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili.* V Svetem pismu vedno najdemo to razmišljanje v črno-belem kontrastu in tudi križ je zelo črno-bel dogodek. S stvarmi opravi radikalno, stalno in dokončno ter podarja večno življenje, stanovitnost in večnost. Če ne razmišljate premočrtno – zato to tako poudarjam – potem ne morete doživeti moči križa. Pustiti morate Bogu, da vam pomaga razmišljati kakor on sam. (Svoje razmišljanje sem korenito spremenil. Nisem nehal razmišljati, pač pa zdaj razmišljam drugače.) Absolutnost Boga je kriterij, po katerem se ravna vse drugo. To je absolutnost Božje besede. Nekoč sem sicer Nove zaveze, ki mi jih je dajala babica, metal stran. Danes pa iz vsega srca verjamem v nezmotljivost Božje besede v Svetem pismu. Če nekaj piše v Svetem pismu, potem je to zame dovolj. Še več, Bog pove stvari tako, kot jih misli – Bog je rekel in stvar je zaključena. Želim, da vpijete k Bogu, da prenovi vaš um, vaše mišljenje, če tega še niste storili. Sveto pismo nas na to nenehno opozarja: *Nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.* Sprašujem vas, posebno tiste, ki ste bolj izobraženi, če ste obnovili svoj um in razmišljate tako kakor Bog? Bog je rekel:

“Moje misli niso vaše misli in vaše poti niso moje poti, govori Gospod.

Kajti kakor je nebo visoko nad zemljo, tako visoko so moje poti nad vašimi potmi in moje misli nad vašimi mislimi.”

Delo križa je lahko učinkovito šele takrat, ko ste pripravljeni razmišljati tako kakor Bog. Takrat sprejmete vse črno-bele trditve v Svetem pismu take, kakršne so, saj so podprte z vso avtoriteto večnega Boga. Modrost tega sveta vas ne more in vas ne bo pripeljala tja, kjer v vaših življenjih močno deluje križ. Naučiti se morate novega mišljenja, da boste lahko sprejemali modrost od zgoraj.

To je bil samo uvod – upam, da vam je kaj koristil.

Križani Kristus je kamen spotike za Jude, kajti s tem postane vse njihovo religiozno udejstvovanje ničvredno. “Kaj, štirideset let mojega religioznega udejstvovanja naj bo brez vrednosti?” Točno to! To velja tudi za hindujca ali muslimana. In če si goreč kristjan, pa svojega zaupanja nisi usmeril v križ, velja to tudi zate. Našo pravičnost, se pravi dobra dela, ki jih delamo, da bi pridobili božjo naklonjenost, ima Bog – kakor beremo v Izaiju 64,5 – zaradi napačnih motivov za umazano obleko. “To delam, da bi si pridobil zasluženo in naklonjenost. Zelo dober sem, saj sem skupnosti pravkar dal veliko denarja.” V tem trenutku postanejo tvoja pravična dela v očeh Boga umazana obleka, ki jo je oskrunilo stremljenje po ugledu in zasluženju pred Bogom. To je res. Šele ko bomo pravilno razmišljali, bomo spoznali moč križa.

Zdaj bom opisal nekatere vidike moči križa. Prvi od njih je tale: Jezus je moral umreti na križu; zanj ni bilo dovolj, da bi preprosto umrl. Moč ni v Kristusovi smrti, ampak v Kristusovi smrti na križu. Zavedati se moramo dejstva, da je Bog, o katerem govorimo, Bog jeze. Rad bi spregovoril o Božji jezi.

Božja jeza je jasen, svetopisemski pojem. Pri njej ne gre le za bes, čeprav je ta vključen; jeza je razbesnela, užaljena pravičnost. Vsak greh, ki v njem živimo, sproža to Božjo reakcijo, to razbesnelo, užaljeno pravičnost, kajti grešimo proti njegovi volji, proti njegovim zakonom. Pogosto učimo in pridigamo, da je Bog poln usmiljenja in ljubezni in da ozdravlja naše rane. To je vsekakor res, pozabljamo pa na razsežnost Božje jeze.

Naj navedem primer. Nekdo ima sina in mu reče: “Dragi sin, čez eno uro gremo v cerkev. Lepo si oblečen, zato ostani doma in ne tekaj okrog, kajti kmalu bomo odšli.” Fant pa steče iz hiše, sreča prijatelje, nato splezajo na barako, kjer pade s strehe. Poškoduje se in njegova obleka je vsa umazana. Ubogega otroka pripeljejo domov. Zdaj nastopi težava:

1. Umazan je.
2. Poškodovan je.
3. Očitno ni ubogal očeta.

Ni dovolj, če mu oče zgolj opere umazano obleko, kakor nekateri pridigajo evangelij: “Jezus te bo očistil.” Lahko mu nadeneš čisto obleko, vendar nisi opravil z globoko zakoreninjenim uporništvom, ki se izraža v tej očitni neposlušnosti. Ko oče ubogega fanta objame, je očetovo srce polno usmiljenja in ljubezni, vendar se mora kljub temu spopasti z uporništvom in neposlušnostjo. Ne zadostuje, da mu obleče novo obleko in oskrbi njegove rane, da bi se bolje počutil, ampak je treba opraviti tudi z uporništvom. Ne pridigamo evangelija, ki pravi: “Oh, res si zašel v težave. Pridi k Jezusu in očistil te bo.” To ni evangelij in to ni sporočilo križa. Soočiti se moramo z razsežnostjo skrajne Božje jeze – te besede uporabljam s premislekom, saj tako govori Sveto pismo. Bog je do skrajnosti besen, jezen in poln srda nad grehom. Vsi moramo doseči točko, kjer Bogu priznamo, da smo do njega hudobni in uporniški. Morda kdo pride k Bogu, ker je ranjen ali ves v problemih. Morda je tvoj prvi stik z Bogom njegova zdravilna in očiščujoča roka, vendar se moraš srečati tudi z Božjo jezo, sicer ne boš nikoli izkusil moči križa. Ali si sprejel dejstvo, da si bil pred Bogom uporniški, hudoben grešnik? Na križu vidimo Božjo jezo nad grehom. Jezus ni mogel umreti v postelji ali biti pahnen v brezno v Nazaretu, umrl je lahko le na križu, kajti Bog je moral svojo jezo izliti na svojega Sina. Druge možnosti ni bilo. Rad bi, da rečete Bogu: “Bog, pokaži mi, kako

sovražiš greh." Ko bomo to spoznali, nas bo to spremenilo in mnogi ne bodo več s tako lahkoto grešili. Presenetljivo je, kako hitro lahko ljudje zapadejo v nemoralnost in nato pravijo: "Gospod, odpusti mi!" "Ali ne razumeš, kaj si storil? Bog ti seveda lahko odpusti ta greh, vendar ali v tvojem srcu ni nobene groze nad tem, kar se je zgodilo, kako je to užalilo Boga in kako je morala biti Božja jeza izlita na Jezusa, da ti je lahko zastonj odpuščeno?" Poglejmo v Izaija 53,4–7.10:

V resnici je nosil naše bolezni, naložil si je naše bolečine, mi pa smo ga imeli za zadetega, udarjenega od Boga in ponižanega.

Kdo ga je udaril? Bog!

On pa je bil ranjen zaradi naših prestopkov, strt zaradi naših krivd. Kazen za naš mir je padla nanj, po njegovih ranah smo bili ozdravljeni. Mi vsi smo tavalili kakor ovce, obrnili smo se vsak na svojo pot, Gospod pa je naložil nanj krivdo nas vseh. Bil je mučen, a se je uklonil in ni odprl svojih ust, kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol, in kakor ovca, ki umolkne pred tistimi, ki jo strižejo, in ne odpre svojih ust. Gospodu je bilo po volji, da ga stre z bridkostjo: če da svoje življenje v daritev za greh, bo videl potomce in bo podaljšal svoje dni.

Božja jeza je morala biti izlita na človeško žrtev Jezusa Kristusa. Križ je bil oblika usmrtnice za zločince. In Jezus je moral pretrpeti smrt zločinca, kakršni smo mi. Ni drugega izhoda za podle, nizkotne in zaničevanja vredne hudodelce. Ste to razumeli? Tako Bog misli o grehu in tako ga greh žali. V Bogu povzroči reakcijo jeze, močno ogorčenost, ki traja in je večna. Če bi vi grešili, bi bil Bog čez deset tisoč let še prav tako jezen kot v trenutku, ko ste grešili. Poskusite to razumeti. Ko grešimo, se v Bogu zbudi večno ogorčenje in Bog glede tega ne more drugače, ker je takšna njegova narava. Vrnimo se k naši poenostavljeni zgodbi o očetu, ki sprejme svojega umazanega in ranjenega sina. Oče reče tudi: "Sin, nisi me ubogal, nekaj bom moral ukreniti." Seveda ima v srcu tudi usmiljenje in ljubezen, vendar ne bi bil nikakršen oče, če ne bi obračunal s to očitno neposlušnostjo.

Ko to enkrat dojamemo, potem tako zasovražimo greh, kot ga sovraži Bog, in na nov način obožujemo in občudujemo Jezusa za to, kar je storil za nas. Na njega se je usmerila vsa Božja jeza nad grehom. O tem se danes ne govori veliko, a šele ko to razumemo, lahko izkusimo moč križa. Z začudenjem spoznavam, da je Bog izlil svojo ljubezen name. Dovolj bi mi bilo že, če bi v najbolj zunanjem kotičku nebes smel pometati tla. Bog nikomur od nas ne dolguje prav ničesar. Če nas blagoslavlja, je to milost, milost in milost. Ničesar si nismo zaslužili. Neverjetno milostljiv in radodaren je. Včasih v solzah sedim v svoji delovni sobi in pravim: "Bog, zakaj si tako dober z mano? To je nepošteno, to je popolnoma narobe, vendar mi je všeč."

Sveto pismo nas vedno znova in znova spodbuja, naj se Bogu v vsem zahvaljujemo, in ko spoznamo križ, postane križ vzrok naše hvaležnosti. Ste hvaležni za križ? Ste že kdaj pomislili, kaj je pomenilo popolnoma potešiti veliko Božjo jezo in srd nad grehom? Obstaja beseda, ki še posebej govori o tem. To je beseda, ki je prevedena kot 'spravna daritev' ali 'sprava'. Najdemo jo na primer v Prvem Janezovem pismu 2,2:

On je namreč spravna daritev (db. sprava, potešitev) za naše grehe, pa ne le za naše, temveč tudi za ves svet.

Beseda tu pomeni 'zadovoljiti jezo razbesnelega Boga'. Ne gre samo za preprost izbris

greha, kot bi pobrisal tablo, kot bi Bog hotel reči: "Oh, nič hudega, grešil si. Pobrišiva tablo in se delajva, da se nič ni zgodilo." Za Boga to ni dovolj dobro. Božja narava ne more pozabiti, to je treba plačati in njegova jeza mora biti potešena. Tako je šel Jezus po Božji volji na križ. On ni bil žrtev okoliščin. Bil je ponižan, bičan, njegov obraz je bil razbit; slečen je bil do golega, pribit na križ in za tri dni odpeljan v globine pekla, da bi lahko zadovoljil Božjo jezo nad grehom. Vse to je bil Božji načrt.

Gospodu je bilo po volji, da ga stre.

Predstavlajte si! Rimski vojak udari Jezusa v obraz in nekako je bilo nujno, da se v tem dejanju grešnega rimskega vojaka izrazi Božja jeza. Lahko razumete to veliko skrivnost? Naj prodre globoko v vašega duha. Ko začnete to dojemati, ne postanete samo hvaležni, ampak se v vas naseli globoko strahospoštovanje do tega čudeža. Ko razmišljam o tem, mi v oči stopijo solze. Ljubim svojega odrešenika in zanj bi storil vse. Nič se ne more primerjati s tem, kar je storil zame. Torej začutim tudi ljubezen, oboževanje in hvaležnost, zahvaljevanje.

Druga razsežnost križa je, da je Bog s tem dejanjem do konca zadostil pravici in pravičnosti in tako satanu za vedno zaprl usta – ničesar več ne more reči. Ker je Jezus to storil, hudič nima več pravice do tebe in do mene. Poglejmo v Pismo Kološanom 2,13:

... tudi vas, ko ste bili mrtvi zaradi prestopkov in zaradi neobrezanosti svojega mesa ...

Z nami je bilo konec. Če ne bi bilo križa, bi doživljali vsak dan hujši pekel. In ko bi zapustili to življenje, bi doživeli polnost pekla v večnosti. Ni bilo izhoda. Ko enkrat začneš spoznavati, kaj je Bog naredil preko Kristusa na križu, vidiš, da ni drugega sporočila in ni druge rešitve, in da so ljudje, če se ne oprimejo križa, izgubljeni. To razvname mojo strast za oznanjevanje dobre novice, evangelija. Ti prijetni ali pa odvratni ljudje so že mrtvi. Ali vzameš krivdo nase ali pa jo pripišeš na njegov račun. Vse dejavnosti na svetu ne morejo spremeniti seznama dolgov. Če bi do konca življenja živel popolnoma brez greha, bi si s tem ne nakopal še dodatnih dolgov, ne bi pa odstranil dolga, ki je že obstajal. Ker nihče ne more tako živeti, se dolg dnevno povečuje, dokler ne dopustimo, da nam ga on odvzame.

... in izbrisal je zadolžnico, ki se je s svojimi določbami glasila proti nam. Odstranil jo je iz naše srede in jo pribil na križ.

Jezus je na križu zaklical: "Izpolnjeno je!" ("Tetélestai!", dovršna oblika grškega glagola *teléo*). To je čudovita grška beseda in pomeni 'dokončano, dopolnjeno', torej beseda za dovršitev in izpolnitev. To besedo so uporabljali v računovodstvu. Na primer, če si bil zadolžen pri posojevalcu denarja. Če je bil nekdo zadolžen in je bil dolg potem v celoti odplačan, so čez zadolžnico napisali besedo *teléo*: ničesar več ni treba plačati. Grščina nam torej pove, da ko je Jezus zaklical na križu, to ni bil krik bolečine, ampak zmagoviti krik gladiatorja, ki nasprotniku zada smrtni udarec. To je krik križa: "Ničesar več ni treba plačati!" Vzel je zadolžnico, ki se je glasila proti nam, in jo pribil na križ. Njegova kri in vse njegovo trpljenje, udarci, vse to je bilo potrebno za popolno pomiritev Božje jeze. Bog je lahko pogledal na Golgoto in rekel: "Popolnoma sem zadovoljen in pomirjen. Vsa

moja razbesnela pravičnost je popolnoma zadovoljena, popolnoma potešena. Zdaj lahko svobodno odpuštim. Ničesar več ni treba plačati.”

Ne samo, da je bil Bog popolnoma zadovoljen; tudi hudiču je bil vzet vsak razlog za obtožbe. Ko pride hudič z obtožbami, teh laži ne morem sprejemati, ker so preprosto smešne. Razumete, kaj pravim? Ne more me obtoževati. Rečem mu: “Ali ne veš za križ? Kakšne neumnosti so to?” Mnogo kristjanov živi pod obtožbo, ker moč križa še ni opravila svojega dela. Poglejmo si vrstico 15 v 2. poglavju Pisma Kološanom:

Razorožil je vladarstva in oblasti ter jih javno izpostavil, ko je v njem slavil zmago nad njimi.

Popolnoma je zmagal nad njimi! Nad mano nimajo nobene moči ali pravice. Hudič nima nad mano nič več moči, kot jo ima nad Jezusom! Ali verjamete to? To živim že več kot petindvajset let, čeprav vse globine tega nisem takoj dojel. Ko sem to spoznal, sem bil ves iz sebe. Če pri križu ne spoznamo faktorja jeze, tudi ne moremo spoznati faktorja osvoboditve, namreč, kako popolnoma in dokončno je križ plačal za vse in kako popolnoma svoboden sem vsakršne hudičeve obtožbe ali pritiska na moje življenje. Popolnoma svoboden sem. Aleluja, slava Gospodu!

Naj strnem. Prva razsežnost, prvo delo, prvi dosežek križa, kjer je Jezus umrl zame, je, da mi je odpuščeno in mi je greh odvzet. To je moč križa. Umril je zame in plačal zakonito kazen za greh ter dosegel, da satan nima več nobene pravice glede mojega življenja. Amen!

Rad bi govoril še o petih razsežnostih križa:

- druga razsežnost je moč križa, da opravi s starim človekom;
- tretja je moč križa, da opravi z mesom;
- četrta je moč križa, da opravi s svetom,
- peta je moč križa za potrditev zaveze, da se zavezne obljube lahko uresničijo;
- šesta je moč križa, da opravi s kakršno koli boleznijo.

Kakšen križ, kakšen odrešenik, kakšna moč!

Molimo in prosimo Boga, da zapiše te resnice v naša srca; odprimo svojega duha Bogu: “Bog, vem, kako pomemben je križ. Velika skrivnost je, ki je ne bomo nikoli povsem razumeli. Bog, želim, da moč križa deluje v mojem življenju. Hočem razmišljati črno-belo kakor Bog. Osvobodi me, Bog, vsakega napačnega razmišljanja, ki je posledica moje izobrazbe, in me vodi k preprostemu, a globokemu Božjemu načinu razmišljanja. Bog, verjamem, da obstaja absolutno, ki je resnično in pravilno, in da je vse drugo napačno. Prav v srcu tvoje resnice je križ Jezusa Kristusa. Odpri mi oči zanj, da bo v mojem življenju njegova moč na novo oživela. Hvala ti za Jezusa, na katerega se je na križu usmerila vsa Božja jeza. To me navdaja z globokim strahospoštovanjem in pred tem trepetam. Hvala ti Gospod, ti si na križu popolnoma zadovoljil in potešil Božjo jezo. Gospod, sovražim svoje uporništvu in greh in sem srečen, da je to za mano. Z uporništvom in grehom ter z vsemi njunimi posledicami nočem imeti več nobenega opravka. Bog, naj moč križa danes deluje v meni. Odrezala me je od hudičeve oblasti in on nima več nobene pravice glede mene. Hudič in njegovi angeli so ostali brez moči pred križem. Aleluja! Gospod, moč tvojega križa sprejemam kakor majhen otrok. Jezus je zame umrl, vzel moje uporništvu, mojo hudobijo, moj greh in jih usmrtil na križu.

Izpostavil jih je Božji jezi, da bi bil Bog lahko popolnoma zadovoljen in da bi me lahko sprejel z usmiljenjem, odpuščanjem in ljubeznijo ter mi dal novo življenje, novo naravo in novo srce, ki ti rado služi. Hvala ti, Gospod, slavim te, Jezus.

Gospod, prosim, naredi me za močnega oznanjevalca križa, kamor koli bom šel. Mazili me, da bom pridigal to sporočilo, sporočilo križa. Mazili to sporočilo z močjo svojega Duha, osvobodi ljudi iz rok hudiča in jih reši. V imenu Jezusa.”